LIBRIS | We know books

Andreas H. Schmachtl

Vine Crăciunul!

24 de povești cu Tilda Șoricela, Snöfrid și mulți alți prieteni

Traducere din limba germană de Andreea-Ileana Pop

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE
București, 2024

LIBRIS Welnow books

O poezie

Departe în nord,
în codrul adânc,
iarna e lungă și rece.
Și zăpada formează
peisaje de vis magice,
cu forme atât de line.

Acolo, până la horn înzăpezită,
se află în pustiu izolată
o căsuță mică-mititică.
În ea niciun spiriduș să încapă nu poate.
Ar fi prea mică și pentru un șoarece.

Dar la ferestre se văd lumini calde.
Și de acolo spiritul Crăciunul începe
în întreaga lume să radieze.

Lăsați acest spirit să vină la voi
și invitați-vă prietenii apoi!
Iar atunci casa din nordul îndepărtat
nu are nevoie să fie mai mare de stat.

LIBRIS We know books

LIBRIS We know books

Începutul unei minunate prietenii

Probabil ați auzit de micul sat aflat undeva departe între dealuri. Și dacă este așa, atunci o cunoașteți și pe Tilda Șoricela. Dacă ați întreba pe oricine din sat, v-ar spune imediat că acest șoricel de culoarea florilor de soc locuiește în casa de la poalele zidului bisericii. Tot ce trebuie să faceți este să urcați pe poteca mărginită de gardul viu de trandafiri. Nu aveți cum să o ratați.

Chiar vizavi, sub stejarul mare, locuiește ariciul Rupi, cel mai bun prieten al Tildei. Cei doi se cunosc dintotdeauna.

Cu mult timp în urmă, Tildei i s-au întâmplat tot felul de lucruri extrem de interesante. Lucruri pe care ea și le amintește și astăzi cu deosebit de mult drag. Așadar...

Era o iarnă aprigă. Micul sat aflat undeva între dealuri era aproape îngropat în zăpadă.

LIBRIS We know books

La fel și dealurile. Da, uneori era d ficil să faci distinția între dealuri și văi. Chiar și Pădurea Întunecoasă era acoperită de zăpadă și părea o lume de basm mai puțin întunecoasă.

Desigur, râul era înghețat. Te-ai fi așteptat să vezi toți copiii din sat alunecând pe el, dar era prea frig pentru asta. Da, era imposibil să stai afară chiar și o clipă mai mult decât era absolut necesar. Din acest motiv fusese închisă și școala din sat. Dar acesta nu era un lucru chiar așa de rău. La urma urmei, Crăciunul bătea la ușă. Și fiecare dintre locuitorii satului mai avea câte ceva de pregătit.

Tilda Șoricela nu făcea excepție. Ea lucra de zor, încerca și se chinuia cu o nouă rețetă secretă de cozonac cu marțipan. Ca întotdeauna, melcul Șumi îi era de mare ajutor, mai ales că nu pălăvrăgea niciodată, chiar niciodată în tot acest timp.

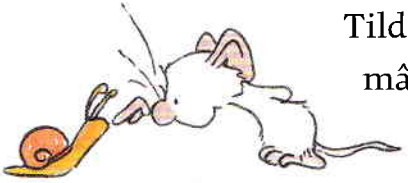

De fapt și de drept, Șumi nu folosea în general prea multe cuvinte, iar asta îl făcea să fie cel mai tăcut colocatar pe care ți-l poți imagina. Sau cel puțin așa considera Tilda.

Când și-a ridicat pentru scurt timp privirea de la ingredientele ei, a văzut prin fereastra bucătăriei că începuse din nou să ningă abundent.

LIBRIS We know

— Oh, vai! a oftat Tilda. Aceasta pare să fie cea mai grea iarnă pe care am trăit-o vreodată. Ah, ba nu. Acum câțiva ani a mai fost o perioadă așa rece. Atunci te-am găsit pe tine, Șumi.

Tilda s-a aplecat spre Șumi și i-a mângâiat cu dragoste căsuța.

Amândoi își aminteau că toată treaba s-ar fi putut termina într-un mod foarte neplăcut. Cumva, bietul Șumi se întinsese epuizat pe trotuarul înghețat în plină iarnă. Melcii ar fi trebuit să se îngroape adânc în pământ cu mult înainte de primul îngheț.

Dar, din fericire, Tilda a fost în locul potrivit la momentul potrivit pentru a ridica de jos melcul aproape înghețat și apoi l-a luat acasă cu ea și l-a încălzit încet și cu grijă. Și de atunci au devenit inseparabili.

În timpul iernii, pe Tilda o bucura foarte mult compania lui Șumi. Fiind arici, Rupi dormea în mod natural pe parcursul sezonului rece, ceea ce reducea semnificativ cercul de prieteni al Tildei. În rest, mai era doar măcăleandrul, care locuia într-o firidă de lângă biserică. Ca toți măcălendrii, iarna nu avea somn, ci era deosebit de ocupat: trebuia să meargă în mod constant în grădinile oamenilor, unde intra în tufișuri care trebuiau să arate frumos înainte de Crăciun. Da, în

LIBRIS We know books

zilele de iarnă, Tilda se simțea destul de singură, chiar dacă avea și multe de făcut!

Întotdeauna era ceva de curățat, de căutat sau de găsit în casa șoarecilor. La urma urmei, nenumărate generații locuiseră aici și lăsaseră în urmă mult gunoi. Acest lucru îi îngreuna ocazional viața Tildei, dar îi rezerva adesea și cele mai mari surprize.

Când șoricica de culoare albă ca floarea de soc a constatat că nu a făcut niciun progres cu rețeta ei, a decis:

— Am nevoie de o pauză. Haide, Șumi, să scotocim puțin prin pod.

Din păcate, aerul din pod era mult mai rece decât se așteptase Tilda. În orice caz, ea nu ar fi putut să reziste prea mult aici. În plus, toate grămezile de lucruri erau o amintire vie a cât de mult dorea ea să curețe locul. În același timp, știa că este imposibil să cureți cu adevărat o casă de șoareci de sus în jos.

Probabil că trebuia doar să se mulțumească să-și păstreze bucătăria și camera de zi alăturată perfect ordonate și confortabile. Totuși, poate că ar putea măcar puțin... Dar când Tilda a atins una dintre grămezile de lucruri puse unele peste altele, aceasta s-a prăbușit cu un zgomot puternic.

LIBRIS We know books

— Oh, Doamne! a strigat ea. Nu pare o zi potrivită pentru curățenie, Șumi. Mai bine ne întoarcem jos. Ai grijă să nu te împiedici, bine?

În timp ce Tilda era pe cale să stingă lumina, ochii ei au căzut pe un dosar drăguț. Nu-l mai văzuse niciodată! Și, desigur, habar n-avea ce conținea. Dar era hotărâtă să afle.

— Timbre, s-a minunat Tilda în timp ce deschidea dosarul.

Acum se întorsese în bucătărie. Era mult mai confortabil aici decât în podul străbătut de curenți de aer rece. Și era, de asemenea, mult mai aproape de ceașca cu ceai.

Între timp, multe dintre prăjiturile mici de probă s-au copt. Pe când Tilda le gusta cu grijă una câte una, se uita la timbre. Acestea nu păreau să fie unele obișnuite.

Păreau să fie destul de vechi. Poate că erau chiar piese de colecție valoroase? În acest caz, ar trebui să nu mai stea aruncate pe jos prin pod!

De fapt și de drept, Tilda nici măcar nu era interesată de colecția de timbre, deși unele dintre ele arătau

LIBRIS We know books

chiar frumos cu desenele lor cu flori colorate. Și chiar dacă bunul Rupi strânsese tot ce se putea aduna, nici el nu știa mare lucru despre timbre. De asemenea, el hiberna și sigur nu se trezea înainte de sfârșitul lunii aprilie.

Dar Tilda nu voia să aștepte până atunci. Cine era oare cea mai potrivită persoană pe care să o întrebe despre timbre?

— De fapt, cred că ar trebui să mă poată ajuta cineva de la oficiul poștal, a spus Tilda.

Șumi s-a uitat la ea de parcă el, cel puțin, considera că această posibilitate nu era cu totul improbabilă.

Însă satul aflat undeva printre dealuri nu avea un oficiu poștal propriu. Probabil că era prea mic pentru asta. Dar exista un ghișeu poștal în magazinul din sat. Și bineînțeles că acest magazin se afla chiar în mijlocul satului. Pentru a ajunge la el, trebuia să cobori pe poteca mărginită de gardul viu de trandafiri și să treci peste podul cel vechi de piatră. În orice altă perioadă a anului era o potecă extrem de frumoasă și nu prea departe nici măcar pentru niște pași mici de șoarece. Oricând în altă perioadă a anului, cel mai înghețat vânt de multe ierni încoace nu-ți sufla pe lângă nas. Și atunci era extrem de

LIBRIS We know books

important dacă erai sau nu șoarece, deoarece animalele foarte mici îngheață mult mai repede decât cele mari.

Dar asta nu se putea schimba acum. Tilda își pusese deja în cap să meargă imediat în sat. Și exact asta urma să facă. Bineînțeles, Șumi a rămas în casa șoarecilor, însă Tilda și-a înfășurat un fular în jurul gâtului, și-a pus căciula și mănușile și a ieșit cu mare greutate în zăpadă. Drumul spre sat părea mult mai lung decât de obicei. Dar când Tilda a ajuns pe pod, a putut să zărească magazinul din sat.

Străzile satului, care în mod normal erau pline de viață, păreau acum pustii. Nu mai lipsea decât ca magazinul din sat să fie închis, dar din fericire, vitrinele aglomerate erau puternic luminate de o lumină caldă.

Tilda a intrat și a salutat politicos, așa cum făcea întotdeauna.

— Oh, iată-i aici pe toți, a spus ea.

Părea că, în drum spre casă, toți sătenii se adunaseră în magazin pentru a-și lua corespondența de Crăciun.

Vă puteți imagina ce mulțime era acolo.

Toți cei aflați în magazin erau mult mai înalți decât Tilda, așa că era destul de dificil să evite cizmele grele de iarnă. Dar ea era deja obișnuită cu asta.

LIBRIS We know books

Din moment ce nu voia să cumpere nimic, a stat răbdătoare la coadă la ghișeul oficiului poștal. Când a venit în sfârșit rândul ei, o cizmă de iarnă deosebit de mare a dat-o laoparte.

— Ăăă, trebuie să ajung și eu să întreb ceva! a spus Tilda politicoasă, dar fermă.

Doar că nu a fost auzită.

— Bună, acum e rândul meu! a strigat un pic mai tare Tilda.

Și de parcă ar fi fost de vreun folos, a adăugat:

— Am o întrebare importantă care are legătură cu poșta!

Dar oricât de tare striga Tilda, nimeni nu auzea o voce atât de subțirică venită din direcția podelei. Sau aproape nimeni. Când Tilda a vrut să se întoarcă din nou cu furie, cineva a bătut-o pe umăr și i-a spus:

— Scuză-mă, poate te-aș putea ajuta eu.

Uimită, Tilda s-a întors și s-a trezit față în față cu o creatură care nu era nici măcar cu un milimetru mai înaltă decât ea. Era un alt șoarece. Numai că nu era alb ca floarea de soc, ci gri. În afară de asta, cei doi șoareci păreau asemănători. Și după cum și-au amintit mai târziu, asta au gândit amândoi în acel prim moment.

— Numele meu este Lucy, a spus șoarecele cenușiu.